

trusler, vi sidst hørte lidt om i går, trusler om, at nu skulle Borgerrepræsentationen altså makke ret, og at hvis den ikke åd det, som man havde proppet ned i halsen på den, var der ingen penge til den. Det er sådan noget, jeg tænker på.

Det øvrige forløb kender jeg godt, og det, som man kan sige til dét, er jo, at hvis vinderprojektet for eksempel ikke havde været så højt, var det jo nok gået igennem.

Men jeg ville ikke have været tilfreds med det. Jeg har hele tiden været ked af, at vi ikke har haft en ordentlig procedure omkring den beslutning, men det er en anden side af sagen.

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at nu har man altså spillet højt over for kommunen og sagt til den: Det her er altså 12 meter højere, end det oprindeligt var tænkt, og det er sådan og sådan, men prøv nu alligevel! Og her tyder meget på, at kommunen så vil sige, at det vil den ikke.

Og samtidig er der så sket det, at debatten om, hvad det egentlig er for noget, er blevet rejst, og det synes jeg jo er godt, og jeg er også sikker på, at vores kulturminister et eller andet sted er enig med mig i, at det er godt, at man begynder at interessere sig for, hvad der skal ske.

Og hvis man f.eks. tager sådan et indlæg som det, der i dag er i Politiken fra de 5 chefer, hvoraf i hvert fald nogle i høj grad har tromlet projekter igennem – jeg tænker her på udbygningen af Statens Museum for Kunst i Østre Anlæg og så videre – så tror jeg, at borgerrepræsentanterne i Københavns Kommune har mere indsigt både i beslutningsprocessen og i, hvad der er blevet besluttet, end de chefer, der skriver her. Det kan man jo forstå af forløbet.

Så jeg synes, vi skal være meget glade for, at debatten kører, men jeg kunne ikke helt høre, om jeg fik ministerens ord for, at man virkelig vil lade den køre uden nogen form for trusler, og at man vil begynde forfra, hvis projektet falder, i stedet for at sige: Så får I ingenting! For det ville jo være en trussel. Man skal jo ikke love noget, men blot sige: Vi vil se på det, når vi kommer i den situation.

Det var jo vinderforslaget, der overtrådte de betingelser, der var fastsat på det tidspunkt, men man har altså gjort det til vinderforslag alligevel. Det er ikke Sverre Fehns skyld; det er dommerkomiteens. Og det er så vilkårene.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg er ikke bekendt med det indlæg, der er i Politiken i dag, og det vil jeg naturligvis gå hjem og læse på. Men det er jo klart, der er andre statsinstitutioner, der har bygget i København for nylig, og det er da interessant at kunne læse, hvad cheferne for de institutioner mener om, hvordan sagen står med Det Kongelige Teater.

Jeg har forstået på spørgsmålet, at fru Margrete Auken har spurgt, om jeg har brugt trusler eller har planer om at bruge trusler over for Københavns Borgerrepræsentation. Intet, intet overhovedet, ville ligge mig fjernere end at bruge trusler.

Jeg har ved et møde meddelt overborgmesteren, at jeg efter drøftelse af sagen med partierne bag 4-års-aftalen om Det Kongelige Teater ikke finder, at nogen anden placering kan opfylde teatrets behov for et nyt skuespilhus og samtidig holdes inden for den bevilling, Folketinget har stillet til rådighed.

Det er min vurdering, at der ikke er nogen realistisk mulighed for i en overskuelig fremtid at tilvejebringe enighed om en anden løsning. Sådan har jeg forstået forligspartierne, som satte sig sammen i efteråret 1994 og udarbejdede 4-års-planen for Det Kongelige Teater.

Derfor er det mit ønske, at vi gennem den nævnte dialog med Københavns Kommunes planmyndighed kan finde fornuftige løsninger på en række af de specifikke og relevante indsigelser mod vinderprojektet, der er kommet, måske også sådan noget som højden.

Vi kan naturligvis ikke drøfte andre placeringer eller bygninger til andre formål med kommunen som planmyndighed. Det er Folketingets afgørelse, og den er truffet. Det er ikke at lægge pres på kommunen. Der er tale om en i princip helt almindelig byggesag. Hvis man søger kommunen om at bygge en carport, begynder man ikke at forhandle om at bygge et havehus i stedet.

Som bygherre vil jeg efter den fælles drøftelse af de relevante indsigelser anmode politikerne i Københavns Kommune om en endelig vedtagelse af lokalplanforslaget om placering af et nyt skuespilhus til Det Kongelige Teater i Hirschsprungkarreen.

Der er som sagt frist til 1. april, hvis man skal holde planlovens tidsfrist til, at et svar kan gives, og jeg ser frem til at få det formodentlig engang i løbet af marts måned.